

Αββάς Σεραπίων, Για τον νέο Μοναχό που ταπεινολογούσε

/ [Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Η ταπεινολογία δεν είναι ταπεινοφροσύνη, έλεγεν ο Αββάς Σεραπίων, και διηγείτο στους αδελφούς το παρακάτω περιστατικό:

Ήλθε κάποτε στο κελλί μου ένας νέος Μοναχός να με συμβουλευτή. Θέλησα να του πλύνω τα πόδια, όπως έκανα σ' όλους τους ξένους μου. Στάθηκε όμως αδύνατο να τον πείσω. Εξευτέλιζε τον εαυτό του κι έλεγε πως δεν είναι άξιος να τον αγγίσω.

Στην τράπεζα τον παρακάλεσα να ειπή την προσευχή.

- Είμαι αμαρτωλός, μου έλεγε, δεν είμαι άξιος να ευλογήσω το τραπέζι.

Σαν αποφάγαμε, μου είπε πως είχε επιθυμία να γυρίση όλη την έρημο να συνομιλήση με τους αναχωρητάς.

- Είσαι πολύ νέος ακόμη για τέτοιες περιοδείες, αδελφέ. Αν θες τη σωτηρία σου, κλείσου στο κελλί σου και πρόσεχε τον εαυτό σου, τον συμβούλεψα. Καμιά ωφέλεια δεν έχεις να γυρίζης στην έρημο.

Πρόσεξα πως με άκουε ενοχλημένος. Η όψι του άρχισε ν' αγριεύη.

Νόμιζε ο δυστυχής πως ήθελα να τον ελέγξω μ' αυτά που του έλεγα και μέσα του αγανακτούσε.

- Μέχρι τώρα, αδελφέ, αναγκάστηκα τότε να του ειπώ, κατηγορούσες τον εαυτό σου για αμαρτωλό κι ανάξιο για να ζης ακόμη. Και τώρα, που από αγάπη σου έκανα αυτή τη μικρή υπόδειξι, αναστατώθηκες. Μάθε να έχης ταπεινοσύνη στην καρδιά κι' όχι στα λόγια μόνο.

Ο αδελφός ένοιωσε ευτυχώς το σφάλμα του κι έφυγε ωφελημένος.

Από το βιβλίο, «Γεροντικόν, Σταλαγματιές από την πατερική σοφία», έκδοση Ορθοδόξου Χριστιανικής Αδελφότητος «Λυδία», Θεσσαλονίκη 1987.

<https://bit.ly/3M0oXHh>